

A Győri Ítéltábla a Győrött, 2018. május 30. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A szexuális erőszak büntette miatt **vádlott neve** vádlott ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2018. február 22. napján kihirdetett 7.B.29/2016/40. számú ítéletét megváltoztatja:

vádlott neve vádlott által elkövetett bűncselekményt folytatólagosan elkövetett szemérem elleni erőszak büntettének (1978. évi IV. törvény 198. § (1), (2) bekezdés a) és b) pont, (3) bekezdés) minősíti.

A vádlott büntetését 6 (hat) év fegyházbüntetésre és 6 (hat) év közügyektől eltiltásra súlyosítja.

A feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Székesfehérvári Törvényszék - hatályon kívül helyezést követő megismételt eljárásban - a 2018. február 22. napján kelt 7.B.29/2016/40. számú ítéltében **vádlott neve** vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett szexuális erőszak büntettében (Btk. 197.§ (1) bekezdés a./ pont, (4) bekezdés b./ pont). Ezért 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Határozott a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, beszámította az előzetes fogvatartásban és a házi őrizetben töltött időt. A vádlott szülői felügyeleti jogát megszüntette két kiskorú gyermeke tekintetében. Rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása érdekében fellebbezett. Fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlyú, amit mutat a 2018. január 1-jétől hatályos Büntető Törvénykönyv módosítása alapján, hogy ettől az időponttól elkövetett ugyanilyen jellegű bűncselekmények büntetési tételének felső határa 20 évre emelkedett, ezzel a jogalkotó még fokozottabban büntetőjogi védelembe kívánta részesíteni az elkövető nevelés alatt álló, tizenkettedik életévüket még be nem töltött szexuális erőszakot elszenvedő sértetteket. Rámutatott, hogy a súlyosító körülmények, ide tartozik a folytatólagos elkövetés is, száma és nyomatéka jóval jelentősebb, mint a javára írható tényezőké. A vádlott a szexuális erőszakot egyenes ági hozzátartozója sérelmére valósította meg, és ugyan a szexuális erőszak vádlott terhére megállapított minősített esete konzumálja a vérfertőzést, de a vérfertőzés tényét ilyen esetben is súlyosító körülményként kell értékelni. Nyomatékos súlyosító körülményként kiemelte, hogy a kiskorú sértett nagyon alacsony életkorát, mely a sértettet még kiszolgáltatottabbá tette a bűncselekmény elkövetése során, valamint hangsúlyozta, hogy a vádlott visszataszító körülmények között megvalósított cselekményével a kiskorú sértett erkölcsi és érzelmi fejlődését súlyosan veszélyeztette, amelynek kapcsán a kiskorú sértett személyiségfejlődése

súlyosan sérült. Álláspontja szerint a büntetlen előélet és az időmúlás csak kisebb súllyal értékelhető, figyelemmel arra, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmény büntethetősége nem évül el. Hivatkozott az irányadó középértékre (10 év), amelytől a vádlott javára jelentősen eltérő tartamban történő büntetéskiszabást nem találta indokoltnak, ezért a kiszabott szabadságvesztés mértékének jelentős felemelését, és ehhez igazodóan a közügyektől eltiltás időtartamának megállapítását indítványozta.

A vádlott és védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.14/2018/3-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést helyes indokainál fogva fenntartotta. Kifejtette, hogy a törvényszék a büntetőeljárási szabályokat betartotta a megismételt eljárásban, ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, indokolási kötelezettségét is teljesítette. Rámutatott, hogy a tényállás megalapozott, csupán kisebb korrekcióra szorul. Álláspontja szerint a vádlott bűnösségére levont következtetés okszerű, a cselekmény minősítésével azonban a vádhatóság képviselője nem értett egyet. Kifejtette, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmény büntetési tétele és a kapcsolódó középérték alapján az állapítható meg, hogy a vádlott tekintetében az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény összességében kedvezőbb elbírálást tartalmaz.

Ezért indítványozta, hogy az ítéletábra az első fokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlott terhére rótt bűncselekményt az 1978. évi IV. törvény 198. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a./ és b./ pontjaira figyelemmel a (3) bekezdés szerint minősülő, nevelése alatt álló, tizenkettedik életévét be nem töltött sértett sérelmére, erőszakkal, folytatólagosan elkövetett szemérem elleni erőszak büntetnének minősítse, a terhelttel szemben kiszabott fegyházbüntetést és közügyektől eltiltást súlyosítsa, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról szóló rendelkezést mellőzze, a házi őrizet beszámítására vonatkozó rendelkezést pontosítsa, egyebekben az első fokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratában foglaltakat változatlan formában fenntartotta. Rámutatott, hogy a 2012 őszétől 2013 májusig terjedő időszak tekintetében az ítéleti tényállás három konkrét cselekményt nevesít, Kétségtelenül a folytatólagosság következtében ezek egységbe olvadnak, ettől függetlenül a három részcsselekmény külön-külön is 5-15 évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető. Álláspontja szerint már egy részcsselekmény vonatkozásában is kevés az első fokú bíróság által kiszabott büntetés. Hivatkozott arra, ami a tényállásban is nevesítésre került, hogy a vádlott cselekménye következtében a kiskorú sértett személyisége fejlődésében súlyosan sérült, a külvilágot fenyegetőnek, veszélyesnek ítéli meg, biztonságérzete frusztrált, örömkészsége csökkent, érdeklődése beszűkülté vált. Négy és fél éves gyermek a bűncselekmény sértettje, aki a vizsgálatokor nyolc éves volt, és már akkor eltért a gyermeki témáktól, a vele történeteket nem volt képes megérteni. A keletkezett feszültségeket ösztönösen igyekezett elfojtani, azok testi tünetekben és rémálmokban testesültek meg, a gyermek nem tudta kipiheenni magát. Súlyos traumának, érthetetlennek, bántalmazásnak élte meg a történeteket, a hozzá érzelmileg közel álló szülő, édesapjába vetett hitét rendítette meg, és az apakép eltűnt a színről. A sértett egészséges fejlődése alapjaiban veszélybe került. A tényállás rögzíti továbbá, hogy a kislány a cselekmény óta retteg a vádlottól. A sértett fokozott nyugtalansága, félelmei, lehangoltsága, sekélyesebb érzelmi élete szűkült, felnőtt irányra váltott. Ez egy olyan gyerekkori trauma, amelynek nagyon kicsi a valószínűsége, hogy teljes mértékben ki tudja heverni a sértett felnőtt korára. A vádlott a kiszolgáltatott, védtelen gyermekének a lelki életét tette tönkre, amely megadja a terhére rótt bűncselekménynek a kiemelkedően magas társadalomra veszélyességét. Véleménye szerint az általa kifejtettek alapján, a cselekmény tárgyi súlyára, és a sértettnél beállt következményekre tekintettel az első fokon alkalmazott joghátrány eltúlzottan enyhe, ezért a büntetés súlyosítása feltétlen indokolt.

A vádlott védője perbeszédében előadta, hogy az első fokú bíróság az ügy megítélése szempontjából bizonyítandó tényeket nem derítette fel megfelelően, részben nem tett eleget ténymegállapítási kötelezettségének, illetve nem tisztázta kellően azokat a körülményeket, amelyek a cselekmény törvényi tényállási elemeinek meglétét igazolnák. Az első fokú bíróság által megállapított tényállás nem tartalmaz minden lényeges momentumot, így hiányos is, illetve a megállapított tényállás ellentétes az iratok tartalmával. Ezen túlmenően az első fokú bíróság az általa megállapított tényekből további tényekre a logika szabályainak megsértésével következtetett. Miután a védő felsorolta valamennyi megalapozatlansági okot, a mérlegeléssel kapcsolatos kritikáit fejtette ki. Előadta, hogy az eljárásban nem merültek fel olyan bizonyítékok, amelyek önmagukban alkalmasak lennének annak megállapítására, hogy a vádlott a házastársával szemben erőszakos, agresszív magatartást tanúsított az együttélésük alatt, illetve hogy a volt házastársak közötti elfojtott agresszió következményeként valósult volna meg a durva szexuális cselekmény, másrészt, hogy a házastársak között nem volt megfelelő a szexuális összhang. Vitatta tanú 5 és A.A. hallomás tanúk vallomását, akik a vádlott házastársától származó információk alapján tették meg a bántalmazásra vonatkozó előadásukat. Álláspontja szerint - mivel B.B., C.C., D.D., E.E. vallomásai mellett F.F. sem tapasztalt problémát a családnál -, cáfolják a vádlott indulatosságát és agresszivitását, ahogy a vádlottról készült pszichiátriai és pszichológus szakvélemények is. Rámutatott, hogy ezen bizonyítékok összevetése nem történt meg, sőt e további bizonyítékokat indokolás nélkül kirekesztette a bíróság.

A védő nem értett egyet az első fokú bíróság mérlegelésével, mivel véleménye szerint az első fokú bíróság a bizonyítékokat a büntetőeljárás szabályaival ellentétesen, törvénytelenül értékelte, hiszen az egyes tanúvallomások és okirati bizonyítékok olyan kiragadott részeit vette csupán figyelembe, amelyek a vádirati tényállás alátámasztására szolgálhatnak, míg azon részeit, amik a vád megkérdőjelezésére illetve megdöntésére alkalmasak, teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, köztük olyan okirati bizonyítékokat is, amelyek összefüggésükben cáfolják az első fokú bíróságnak az ügyben kialakított álláspontját. Sérelmezte, hogy az első fokú bíróság ennek indokát sem adta.

Kifogásolta, hogy az első fokú bíróság a mentességi jogával élő tanúnak a feljelentésben foglalt tényelőadását értékelési, mérlegelési körébe vonta. Hivatkozott arra, hogy a Kúria több eseti döntésében hangsúlyozta, hogy ha a büntetőeljárás megindulását követően a tanú a vallomás megtagadásával azt nyilvánítja ki, hogy hozzátartozójára nem kíván terhelő adatokat szolgáltatni, a továbbiakban nem csupán a korábbi vallomásai, hanem az általa tett feljelentésben foglalt tényelőadások sem értékelhetőek bizonyítékként.

Nem értett egyet a védő a szakértői anyag értékelésével és a vizsgálati módszerekkel sem. Hosszasan idézett **szakértő 3** szakértő tanú vallomásából és véleményéből. Nem volt elfogadható számára szakértő 2, szakértő 1 és **szakértő 4** igazságügyi szakértők véleménye sem volt elfogadható számára, tekintettel az általa felsorolt személyi bizonyítékokra. Emellett **szakértő 5** szakértő tekintetében a hiányosan figyelembe vett részekre utalt. Ekként részletesen végigment a szakértői vélemények megállapításain, amelyekről az volt a véleménye, hogy egyoldalúan közelítették meg az esetet, ráadásul videó felvételt is hiányolt szakértő 2 szakvéleményével összefüggésben, mivel így ellenőrizhetetlenné vált a gyermek vizsgálaton tanúsított viselkedése.

Álláspontja szerint a szakértői vélemények együttes értékelésével nem állapítható meg, hogy a kislány retteg az apjától, és az sem, hogy a sértett fokozott nyugtalanságra, félelmei, lehangoltsága, sekélyesedő érzelmi élete, szűkülő, felnőttes irányra váltott, érdeklődése, a külvilág felismerésében tapasztalt gátoltsága a vádlott magatartásának következményeként beálló pszichés elváltozások. Kiemelte azt is, hogy valamennyi szakértő kategorikus véleményt adott tekintetben hogy a vád tárgyává tett cselekményt csak olyan aberrált, szexuális zavarral küzdő ember követhet el, akinek e szexuális zavara a vizsgálatokban megjelenik.

Beadványában kérte a megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében a sértett nagyszüleinek pszichológiai, illetve pszichiátriai vizsgálatának elrendelését.

Ezt követően indítványozta - a megalapozatlanság kiküszöbölése esetén - eltérő tényállás megállapítását, az első fokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a vádlott felmentését az ellene emelt vád alól. A védő írásban is csatolta fellebbezésének indokolását.

vádlott neve vádlott beszámolt a személyi körülményeiben történt változásokról, majd az utolsó szó jogán akként nyilatkozott, hogy tudomása van arról, hogy a volt feleségét a szülei által szexuális sérelem érte.

Az ítélet tábla az előterjesztett jogorvoslati kérelmek közül a büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést találta megalapozottnak.

Az ellentétes irányú fellebbezésekre tekintettel a másodfokon eljáró bíróság a törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ (1) bekezdése szerint. A felülvizsgálat során nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, illetőleg megalapozatlansági hibát, amely akadályát képezte volna az ítélet érdemi másodfokú felülbírálatának.

Az első fokú bíróság a perrendi szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást. A felülbírálat során az ítélet tábla megállapította, hogy az első fokú bíróság a bizonyítási eljárás során az ügy eldöntéséhez szükséges valamennyi bizonyítékot beszerezte, tartalmukat okszerűen értékelte. Megállapította az ítélet tábla, hogy a törvényszék rendelkezésére álltak az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges objektív bizonyítékok, amelyek alapján a tényállás aggálytalanul megállapítható volt.

Az első fokú bíróság tehát ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Személyi és szakértői bizonyítást vett fel a tárgyaláson, illetve okirati bizonyítékokat ismertetett, amelyek szintén a bizonyítás anyagát képezték. A bizonyítékok értékelése során részletesen kitért szakértő 2, szakértő 1, **szakértő 4** pszichológus szakértők szakvéleményeire, a tárgyalási meghallgatásukkor előadottakra, az említett szakértők és további szakvélemények megállapításaira. Foglalkozott tanú 5 és tanú 4 tanúk vallomásaival, valamint a vádlott pszichiátriai, illetve elmeállapota és személyisége tekintetében **szakértő 6, szakértő 7 és szakértő 5** véleményével.

Ezen túlmenően számos tanút kihallgatott az első fokú bíróság, hozzátartozókat, a gyermekkel illetve a családdal kapcsolatba került személyeket, volt ismerősöket, barátnőket és szomszédot is.

Az első fokú bíróság feltárta **vádlott neve** vádlott bűnösségét tagadó vallomásait, amelyeket az eljárás különböző szakaszaiban tett, és alaposan megvizsgálta azok tartalmát, amelyet az elfogadott bizonyítékok alapján nem talált elfogadhatónak.

Nagy hangsúlyt fektetett a szakértői bizonyításra a törvényszék. A vádlottal kapcsolatos elmeorvos szakértői és pszichológusi véleményt részletesen taglalta, ahogy a kiskorú sértett vonatkozásában rendelkezésre álló valamennyi pszichológusi véleményt. A szakértők meghallgatására is sor került a tárgyaláson a véleményekben látszólagosnak tűnő ellentétek tisztázása érdekében. A szakértők véleménye határozott volt, a bíróság azokra aggálytalanul alapíthatta tényállását.

A bizonyítékok értékelése során szakértő 2 és szakértő 1, valamint **szakértő 4** pszichológusok véleménye volt döntő, valamint a vádlottat vizsgáló szakértőké, akik véleményt alkottak kirendelésüknek, szakterületüknek megfelelően. Figyelemmel volt **szakértő 3** szakpszichológus előzetes véleményére is, akit tanúként hallgatott ki a bíróság, és ő került először kapcsolatba a sértett kiskorúval. Ez a vélemény a feljelentés mellékletét képezte. A feljelentés is felhasználható volt a

bizonyítékok sorában, mint okirati bizonyíték. **G.G.** sértettet ért trauma, az őt ért meghatározó sérelmek tekintetében a fenti, szakértői megállapítások - a sértett vizsgálata alapján - aggálytalanul elfogadhatóak voltak az egyéb bizonyítékokra is figyelemmel az ítéletábra megítélése szerint, tekintettel arra is, hogy a szükséges mértékben a szakértők együttes meghallgatására is sor került.

A nagyon alapos és részletes szakértői bizonyítás és **szakértő 3** szakértő tanú vallomása mellett a személyi bizonyítást is megfelelő körben lefolytatta tehát az első fokú bíróság.

H.H. (a vádlott volt felesége) élt mentességi jogával, nem tett vallomást, azonban tanú 5 (a sértett nagymamája) elmondta, hogy az unokája, miután édesanyjának elmondta, hogy mi történt vele, neki is elmesélte közvetlenül, hogy mi történt vele. **B.B.** és **D.D.** tanúk (a vádlott édesanyja és testvére) a házastársak közötti viszonyról, a vádlott normális szexualitásáról nyilatkoztak a vádlotti előadással egyezően. A kívülálló tanúk a családi kapcsolatról, valamint a kislánnyal kapcsolatban tapasztaltakról tudtak beszámolni, ahogy arra már utalt az ítéletábra. Nyilatkozott továbbá a gyermek védőnője és az óvónők is, valamint teljesen kívülálló tanúk, akiknek a vád tárgyává tett cselekmény vonatkozásában érdemleges vagy közvetlen tudomásuk nem volt.

Összességében az állapítható meg, hogy a törvényszék rendelkezésére álltak az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékok, amelyeknek egyenkénti és összességükben való értékelése megtörtént. Meggyőző magyarázatát adta, hogy mely bizonyítékokat, állításokat fogadott el. A feltárt bizonyítékok alapján rekonstruálhatóak voltak a történetek, a tényállásban rögzített eseménysort az első fokú bíróság logikus érveléssel támasztotta alá.

Ekként megállapította az ítéletábra, hogy a törvényszék valamennyi bizonyítékot számba vette és értékelte a logika szabályainak megfelelően. Ezen feltételek teljesülése esetén a bírói mérlegelés nem támadható. A másodfokú felülvizsgálat valamennyi bizonyítékra kiterjedt annak megállapítása érdekében, hogy a tényállás megalapozott-e, amelyet leginkább támadott a védelem.

A védői fellebbezés a tényállást vitatta, amely megállapításához fűződnek az érdemi jogkövetkezmények. A nemi erkölcs elleni, ilyen jellegű bűncselekményekre jellemző, hogy közvetlen szemtanú nincs az ügyben. Ez esetben is a perbíróságnak közvetett bizonyítékokra, és főként szakértői véleményekre kellett támaszkodnia a tényállás megállapításánál. A házastársak kapcsolatának megromlása után a felek külön költöztek. Miután H.H. tudomást szerzett a történetekről, nem a rendőrséghez fordult azonnal, hanem először a családsegítőket kereste fel. Az első szakpszichológusi vizsgálat hatására került sor a feljelentésre és indult meg a büntetőeljárás. Megjegyzendő, hogy a kiskorú elmondásának valóságtartalmára, annak betanítottságára a szakértők körültekintően figyelemmel voltak.

Az első fokú bíróság csoportosította a rendelkezésére álló bizonyítékokat, és eleget tett a már említett értékelő tevékenységének. A vádhoz kötöttség keretein belül, megjelölte az ellentmondásokat is, amelyek feloldása megtörtént. Tulajdonképpen a bizonyítékok logikus sorrendben követik egymást, és abba az irányba mutatnak, ami a bírói mérlegelés folytán megállapítást nyert, miután a törvényszék következetesen sorba vette és összefoglalta a bizonyítékokat. A vádlottat mentő bizonyítékokról azért nem szólt, mert a terhelő bizonyítékok alapján már logikus rendbe összerakható volt az eseménysor, amely esetben az ügghöz nem tartozó bizonyítékokkal nem kell foglalkozni, és számot sem kell adni azokról.

Kétség nem fér ahhoz, hogy a közvetlen és közvetett bizonyítékok zárt láncolata teljes bizonyossággal alátámasztja a vádlott büntetőjogi felelősségét.

Ekként az eljárási és logikai hibáktól mentesen, mérlegeléssel megállapított tényállás azonos bizonyítékok mellett nem támadható és nem írható felül a felülmérlegelési tilalom folytán. A

törvényszék ítéletének tényállása teljes mértékben megalapozott, így a Be. 351.§ (1) bekezdése szerint alapját képezte a másodfokú bíróság határozatának is.

Csupán annyiban pontosítja az ítéletábra a tényállást - egyetértve a fellebbviteli főügyészszéggel -, hogy a történeti tényállásból a 8. oldal 2. és 3. bekezdése mellőzendő, mivel a sértett által a szakértő előtt elmondottak bizonyítékként nem vehetők figyelembe.

A törvényszék a megalapozott tényállás nyomán helyesen vont következtetést **vádlott neve** vádlott bűnösségére.

Az időbeli hatály körében a fellebbviteli főügyészszék helyesen mutatott rá, hogy az **1978. évi IV. törvény (régí Btk.)** jelent kedvezőbb elbíráási lehetőséget a terhelt esetében. Ekként a büntetési tételre - amely a régí Btk. szerint 5-15 év, a 2012. évi C. törvény (új Btk.) alapján súlyosabb, 5-20 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, ebből adódóan a középértékre is tekintettel, amely szabály már az elkövetéskor hatályban volt Btk-ban is szerepelt, indokolt az áttérés a régí Btk. alkalmazására.

A vádlott cselekménye ennek megfelelően folytatólagosan elkövetett szemérem elleni erőszak büntetnének (1978. évi IV. törvény 198. § (1), (2) bekezdés a) és b) pont, (3) bekezdés) minősül.

Az irányadó tényállás alapján a vádlott a szemérem elleni erőszak büntetnének minősített esetét valószínűsítette meg folytatólagosan (régí Btk. 12.§ (2) bekezdés) a tizenkettedik életévét be nem töltött, nevelése, felügyelete, gondozása alatt álló kiskorú gyermeke sérelmére, akit védekezésre képtelennek kell tekinteni a régí Btk. 197-198.§-okban rögzítettek értelmében.

A büntetékiszabási körülményeket az első fokú bíróság felsorolta túlnyomó részt helyesen, és azok értékelésével a törvényi minimumot jelentő 5 év szabadságvesztés kiszabását találta szükségesnek. Ezzel az ítéletábra - osztva a fellebbviteli főügyészszék álláspontját - nem értett egyet, mivel olyan nyomatékos enyhítő körülmény nem merült fel, amely azt indokolná. Ahogy arra a fellebbviteli főügyészszék rámutatott, valóban mellőzendő a súlyosító körülmények közül, hogy a sértett védtelen, védekezésre képtelen szoruló személy, mivel ez a tény a vádlott terhére megállapított bűncselekmény minősítő körülményében értékelést nyert. Azonban kiemelendő, hogy háromszor valószínűsította meg a törvénybe ütköző magatartást a vádlott, amelyet a folytatólagosság miatt kell 1 rb cselekménynek tekinteni. A folytatólagosság jelen ügyben és adott jellegű cselekményeknél jelentős súlyosító körülményként veendő figyelembe. Ráadásul a nagyon fiatal, saját kislánya sérelmére követte el a vádlott a terhére rótt bűncselekményt. Kiemelkedő a bűncselekmény tárgyi súlya, ami megmutatkozik a büntetési tételben is. 10 év középérték az irányadó az adott esetben. Figyelemmel volt az ítéletábra az első fokú bíróság által helyesen feltárt enyhítő körülményekre, a vádlott büntetlen előéletére, a rajta kívül eső, rendkívülinek mondható időmúlásra is, amely nem róható a terhére, és ezen évek alatt az életvitele rendeződni látszik. Mindezek együttes értékelésével az ítéletábra indokoltnak találta a joghátrány - középértékhez ugyan nem közelítő - súlyosítását, és a szabadságvesztés tartamát 6 évben határozta meg, melynek végrehajtási fokozata fegyház (régí Btk. 42.§ (2) bekezdés b/2. pont), és megfelelő a büntetési célok kifejezésére, egyúttal arányos joghátrány, alkalmas a generális és speciális prevenció kifejezésére. Ehhez igazodóan határozta meg a másodfokú bíróság a mellékbüntetés tartamát a régí Btk. 62-63.§-a értelmében.

Feltételes szabadságra az 1978. évi IV. törvény (régí Btk.) 47.§ (2) bekezdés alapján bocsátható a terhelt, a fegyházban végrehajtandó büntetésének legalább negyötöd részének kitöltését követően.

A rendelkezésre álló iratok alapján a járulékos rendelkezések, a beszámítás, a szülői felügyeleti jog megszüntetése, valamint a bűnjelek vonatkozásában, illetőleg a bűnügyi költség vonatkozásában helytállóak.

Fentiekre figyelemmel az ítéletábra a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 371.§ (1) bekezdés értelmében helybenhagyta.

Győr, 2018. május 30.

Dr. Csák Csilla sk.
előadó bírő

dr. Péntek László sk.
a tanács elnöke

Szalai dr. Joánovits Krisztina sk.
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 2018. február 22. napján kihirdetett 7.B.29/2016/40. számú ítélete a másodfokú bíróság ítéletében foglalt változtatással 2018. május 30. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2018. május 30.

. Péntek László sk.
a tanács elnöke